



COLUMN 5 februari 2022 - Verkiezingen

Ik ben aan het lezen in het boek 'het verdriet van de Schilderswijk'. Het enigszins omstreden boek dat Maaike van Charante schreef over de Schilderswijk tussen 1960 en 1980, vlak nadat ik in de Bakhuizenstraat daar ging wonen. Ze schildert aan de hand van stapels notulen en beleidsstukken uit die tijd hoe de Schilderswijk is omgevormd van de onaangepaste 'Tegenpartij' cultuur tot de wijk die we nu kennen: een doolhof van portiek-etagewoningen waar allerlei subculturen langs elkaar heen leven.

De schrijfster neemt geen blad voor de mond en maakt het allesbehalve mooier dan het is. In de Schilderswijk is een bewust een 'omvolking' ingezet –een woord overigens dat je alleen met handschoenen durft aan te pakken door de herinneringen aan de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog. Omvolking. Aan de kiem daarvan lag de wens van het stadsbestuur in de jaren '50 de 19^e-eeuwse buurten stuk voor stuk om te vormen tot verder verdichte flatwijken met een hogere dichtheid, meer groen en meer parkeerplekken. Daar werd behalve de

buurtcultuur met zijn hechte sociale verbanden en gebruiken ook de hele middenstand aan opgeofferd. de honderden winkels, bedrijfjes en ambachtlieden die op elke straathoek en in de winkelstraten hun boterham verdienden. Door met overheids subsidie de sloopkogel door de 19^e-eeuwse buurten te halen moesten mensen de buurt uit en hervonden ze zich met een verhuissubsidie in een vreemde woning in Transvaal, Bouwlust of Zoetermeer.

Herlezing van de stukken die kolonnes wethouders en raadsleden hierover hebben geschreven en uitgesproken stemt melancholiek.

Woningnood, stijgende huizenprijzen, stijgende bouwprijzen, we moeten verdichten, de woningen hebben schimmel, we hebben een bak subsidie van het rijk gekregen, er ligt een nu-of-nooit aanbod van een bouwbedrijf en een corporatie –het is alsof je in die slappe verhalen de krant van vandaag leest.

Wethouder Martijn Balster is immers nu de man van de PvdA die de microfoon van de vastgoedlobby mag vasthouden. Hij kreeg hem van VVD'er Revis die 'm weer van Norder kreeg.

Het traditionele slappe gemeentebestuur –zo schildert het boek van de Schilderswijk– faciliteert de wensen van de vastgoedlobby –omvangrijke bouwopdrachten waarbij de risico's naar de gemeente zijn verschoven. En het bestuur faciliteert de wensen van een regionale en landelijke agenda: concurrentie met Rotterdam vraagt om een knieval om immigranten te huisvesten die de klussen moeten doen in ons land, concurrentie met Delft en Leiden vraagt om het importeren van faculteiten en hun studenten en ondertussen moeten hielen gelikt worden om de Koninklijke Bibliotheek en internationale organisaties in de Residentie te houden.

De verhalen van de politiek zijn op de keper beschouwd alleen maar verhalen: het is de zoetgevoosde taal van een bard of nar louter en alleen om gedurende de stemronde in de raad een meerderheid achter een ijskoud voorstel te krijgen. En daar wordt geen middel voor geschuwd.

Vorige week spraken er drie buurtbewoonsters in –ze wonen hier om de hoek– die van mening waren dat de huizen te slecht waren om op te knappen en dat er dus gesloopt moest worden. Ik kan me hun frustratie van slecht beheer en onderhoud voorstellen, maar ik kreeg niet de indruk van doen te hebben met drie bouwkundigen die weten waar we het over hebben. De man met de microfoon – wethouder Balster – loog dat het gedrukt was... hij ging zijn stinkende best doen, hij ging er hard aan werken, hij vond dat natuurlijk ook belangrijk... Maar er kwamen geen wijzigingen in het klaarliggende contract. De uitgesproken zinnen dienen slechts om de raad in slaap te sussen zodat ze niet merken dat ze hun stem hebben gegeven aan een voorgekookt voorstel.

Opinies zijn wat anders dan feiten. En deskundigheid –die drie vrouwen waren tenminste ervaringsdeskundig– versterkt de waarde van een opinie. Feit is dat Martijn Balster plus de hele coalitie van VVD, D66 en Groen Links elkaar in de houdgreep houdt en zo willens en wetens een bij elkaar gelogen voorstel erdoorheen gaat drukken.

De sloop van de buurt waar deze studio zit is als voorwaarde gesteld in de vastgoed-deal van een armlastige corporatie en een handige ontwikkelaar die weet hoe je rijks- en gemeentelijke subsidie, verkoopwaarde, een gezond rendement en afzetrisico's kunt verminderen met een minimale inspanning om de gemeenteraad en de corporatie te sussen.

De omvolking die Charante noemt neemt een nieuwe aanloop: mensen worden hier en nu uit hun huis gezet, hun geboorteplek van de kaart gewist, sommigen komen onwennig terug in een voor hen wezensvreemde omgeving –waarom kwamen ze eigenlijk terug als alles weg is?

En er wordt een dertien in dozijn wijk met hoge dichtheid neergezet met te weinig bomen, te weinig werkgelegenheid, te weinig parkeerplekken en met een tram die je niet sneller dan de fiets bij een station brengt. Een

En ja, enkele wakkere raadslieden niet te na gesproken blijft het boek van Charante fascinerend. Het is een ijzingwekkende inkijk in de manier waarop onze democratie niet werkt omdat er een overheid zit die onbetrouwbaar is en er ongetwijfeld goed bedoelende bestuurders zijn die om de beurt de microfoon mogen vast houden als minister, staatssecretaris, wethouder of raadslid. IJdeltuiterij wordt bij hen gevoed wanneer ze op het schild gehesen zijn –de ambtenaren als werkmieren om hun heen. Nog nooit was het vertrouwen in de overheid zo laag als nu: in Groningen, in belastingbetalersland en in Den Haag.

Een uurtje geleden twittert een raadslid dat er net 1200 bladzijden vertrouwelijke tekst over de sloop van de Dreven hier wordt toegestuurd voor de besluitvorming over drie dagen. Stukken die ze niet mogen delen met bewoners, planeconomen of bouwkundigen. Deze stad wordt misbruikt en noch de volksvertegenwoordigers noch de burgemeester zie ik naar het stuurwiel grijpen.

Ga stemmen maar ik kan je moeilijk raad geven.